

- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- obciążenie Slazengers Ltd kosztami postępowania przed EUIPO.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2016 r. – Port Autonome du Centre et de l’Ouest i in./Komisja

(Sprawa T-116/16)

(2016/C 175/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Port Autonome du Centre et de l’Ouest SCRL (La Louvière, Belgia) Port Autonome de Namur (Namur, Belgia), Port Autonome de Charleroi (Charleroi, Belgia), Port autonome de Liège (Liège, Belgia) i region Walonia (Jambes, Belgia) (przedstawiciel: J. Vanden Eynde, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie wniesionej skargi za dopuszczalną w przypadku każdego ze skarżących i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o sygnaturze: SA.38393(2015/E) – opodatkowanie portów w Belgii;
- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej uznającej brak opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych dochodów z działalności gospodarczej portów belgijskich, a w szczególności portów walońskich, za pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący w sposób ogólny tego, że twierdzenia Komisji nie są poparte okolicznościami faktycznymi i nie są uzasadnione prawnie.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja nie uzasadniła odejścia od orzecznictwa w odniesieniu do decyzji z dnia 20 października 2004 r. (N520/2003).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że działalność portów jest subwencjonowana, ponieważ w przeciwnym razie porty, byłyby w warunkach belgijskiej gospodarki nierentowne; poza tym jednostronnie określone opłaty, które nie pokrywają rzeczywistych wydatków nie wystarczyłyby by uznać je za wynik działalności gospodarczej.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że twierdzenie, iż belgijski system referencyjny jest podatkiem dochodowym od osób prawnych nie jest uzasadnione prawnie.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że twierdzenie, iż podatek dochodowy od osób prawnych, którym są obciążone porty stanowi korzyść, ponieważ ich ewentualna dodatkowa działalność gospodarcza nie jest opodatkowana, nie zostało udowodnione. Ponadto Komisja nie określiła, jakie rodzaje działalności powinny jej zdaniem podlegać opodatkowaniu, ani jakie stanowią usługę użyteczności publicznej
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że o zastosowaniu podatku dochodowego od osób prawnych winny decydować konkretne okoliczności, biorąc pod uwagę logikę belgijskiego systemu prawnego, który traktuje odmiennie opodatkowanie usług użyteczności publicznej i działalności gospodarczej.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Komisja nie uwzględniła prerogatyw państw członkowskich w zakresie:
 - określenia rodzajów działalności niemających charakteru zarobkowego;
 - określenia podatków bezpośrednich;
 - obowiązku zapewnienia prawidłowego funkcjonowania usług użyteczności publicznej niezbędnego do osiągnięcia spójności społecznej i gospodarczej;
 - samodzielnej organizacji usług użyteczności publicznej.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że zasadnicza działalność śródlądowych portów walońskich polega na świadczeniu usług użyteczności publicznej, które nie podlegają, zgodnie z prawodawstwem europejskim regułom konkurencji określonym w art. 107 TFUE.
9. Zarzut dziewiąty, podniesiony posiłkowo, dotyczący tego, że jeśli zasadnicza działalność śródlądowych portów walońskich mieści się w zakresie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, to byłaby normowana przepisami art. 93 TFUE i 106 ust. 2 TFUE, a reguły konkurencji nie znajdowałyby do niej zastosowania.
10. Zarzut dziesiąty podniesiony posiłkowo w dalszej kolejności dotyczący tego, że ustanowione na gruncie prawodawstwa europejskiego kryteria definicji pomocy państwa nie są spełnione

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2016 r. – Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington)

(Sprawa T-120/16)

(2016/C 175/28)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tulliallan Burlington Ltd (St Helier, Jersey) (przedstawiciel: A. Norris, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Burlington Fashion GmbH (Schmallenberg, Niemcy)